

[Waldorff]

tyde ca. 6.000 kr. om året for en gennemsnitsfamilie, så godt som vi kan regne det ud. Med olieprisstigningerne og de øvrige prisstigninger, som kun delvis bliver dækket ind igennem dyrtidsordningen, kan en gennemsnitsfamilie alt i alt se frem til en forringelse af den disponible realløn på 8.000–10.000 kr. om året eller 10 pct.

Man kan også sige det på en anden måde: en gennemsnitsfamilie må tilkæmpe sig 7–8 kr. mere i timen for at holde den disponible realløn, som man havde ved overenskomstindgrebet. Men det er vel heller ikke noget, der kan bekymre en socialdemokratisk ordfører.

De statslige og kommunale nedskæringer ved vi ikke noget om endnu. Man kan selvfølgelig håbe på, at det hele bryder sammen, og at SV-regeringen bryder sammen. Det har vi ikke så meget tillid til. Tilbage står så, at folk må indstille sig på forhøjede takster og på forringelser i det sociale serviceniveau, for det er jo det, som erhvervslivet og erhvervslivets regering helst ser slået i stykker. Det er også en del af den afbalancerede løsning, som statsministeren og hr. Hjortnæs er så glade for. Vi fik udtrykt det på en ganske interessant måde, da talen var om de statslige besparelser i den socialdemokratiske ordførers tale, hvor han siger: »Det må være muligt at gennemføre disse besparelser uden afgørende forringelser eller åbenbare urimeligheder«. Han er altså godt klar over, hvordan de ting vil virke, men hvis blot man kan dække sig ind under, at forringelserne ikke er afgørende, og at urimelighederne ikke er åbenlyse – men altså gerne skjulte – så er det såmænd noget, man sagtens kan leve med.

Stigende arbejdsløshed, forringelse af reallønnen og forringelse af de sociale rettigheder, som arbejderbevægelsen har tilkæmpet sig, det er de 3 ting, som disse kriseindgreb handler om.

Der har været en masse snak i pressen om, hvilket af de to regeringspartier der blev købt eller solgt, hvornår den næste regering kommer og tilsvarende pjat. Helt ligegyldige spekulationer efter min mening. Der er tale om rendyrket borgerlig krisepolitik, og det er alt sammen yderst socialdemokratisk. I over 60 år har det været socialdemokratiets ynkkelige rolle at fare omkring med spartel og fuge-masse og lappe revner og huller, når det sprækkede i den kapitalistiske bygning.

Også diskussionen om, hvad der blev af de socialdemokratiske mærkesager, er en misforstået diskussion. Selv om de ting betyder vældig meget for menige socialdemokrater og for den socialdemokratiske del af fagbevægelsen, så er det ikke meningen, at de skal føres igennem – ikke i den bevidsthed, som behersker den socialdemokratiske top. Det er ordgas, men det er nødvendigt ordgas for at holde sammen på den socialdemokratiske bevægelse. Derfor er det også helt logisk, at dette kriseforlig bliver lanceret med basunstød, som varsler indsats på det energipolitiske område og på hele det område, der hedder de riges udnyttelse af skattelovgivningen, men det er lige så logisk, at det er løs snak og mundsvejr det hele. Det energipolitiske indhold består i at lægge afgifter på det energiforbrug, som socialdemokratiet ikke vil være med til at skabe alternativer til. Det sker samtidig med, at statsministeren sammen med sine EF-kolleger prøver at udnytte denne situation til at presse atomkraften igennem på trods af den folkelige modstand i Europa.

Et andet element består i at genere de mennesker, der ikke har nogen kollektiv trafik som alternativ til deres bil, samtidig med at man afviser enhver tale om indføring af en benzinrationering, for det ville være noget, som kunne ramme det storborgerskab, som ellers kan klare situationen, fordi de har råd til at holde to biler.

Svindelnumrene på skatteområdet er lige så indlysende. Jeg synes, det er utroligt, at det er lykkedes at bilde pressen ind, at folk får et forhøjet personfradrag. De 500 kr., der er tale om, har folk haft i adskillige år. Jeg synes, det siger en hel del om situationen for almindelige mennesker, at man er nået dertil, at selve det, at man ikke ligefrem forringer vilkårene for almindelige mennesker, bliver udråbt som værende en forbedring.

De ændringer vedrørende fradragsretten for indbetalinger til pensionsordninger, som også er blevet ført frem med stor larm, er fuldstændig til grin, hvis man kigger dem efter i sømmene. Det er også her lykkedes at bilde folk ind, at der sker en ophævelse af de riges fradragsfiduser. Det sker i hvert fald ikke. Men det er nok tænkeligt, at man tvinger nogle af de mennesker, der har de helt store fradrag, til at sprede dem ud over flere år.